

pEt. Men, som sagt, der staaer ikke, at vedkom-
 mende Sparekassensinspektør skal standse Spare-
 kassen, fordi en saadan Underbalance er tilstede,
 men kun, at han er bemyndiget dertil, og der staaer
 heller ikke senere om Rævnnet, at det skal under-
 søges, om vedkommende Regnskabsopgjørelse i Die-
 bliffet gives saadanne Resultater, men at det skal
 afgjøre, om Sparekassens Virksomhed kan fort-
 sættes, eller om den skal undergives Konkursbe-
 handling. Hvis jeg ikke har læst Paragrafen
 meget urigtigt, vil det med andre Ord sige, at
 Rævnnet skal afgive et Skjøn over, om det er for-
 nuftigt og rigtigt, at Kassen standses eller ikke,
 og saa vil enhver fornuftig Sparekassensinspektør
 og Rævnnet erklære, at i et saadant ekstraordi-
 nært Tilfælde er der aldeles ingen Grund til
 at standse Kassen, og det er i og for sig ogsaa
 det Rigtige. Seg er fuldstændig enig med de
 Herrer, som have redigeret § 8 saaledes; men det
 er mig ogsaa om at gjøre, at det bliver opfattet
 paa rette Maade, og da kan det, som mulig
 kunde have ført til denne Gjennemlæsningskurs i §
 4, ikke have nogen Betydning. Med Hensyn til
 § 11 er der ved Gjennemlæsningen af dette Lov-
 forslag optaaet en Tvivl hos mig, som ikke er
 fuldstændig fjernet under Forhandlingerne. Der
 staaer nemlig deri: „driver Begjæmsætning“. Det
 er mig nemlig ikke fuldstændig klart endnu, om
 Meningen dermed er, at, naar en Sparekasse-
 inspektør finder en Begjæmsætning, skalde
 han uden videre være forpligtet til at sige: Nei
 Tak, det maa I ikke indlade Eder paa, eller om
 Meningen skalde være den, at der i Vedtægterne,
 som staa nævnte i § 3, absolut skal indføres, at
 vedkommende Sparekasse ikke maa have nogen
 Begjæmsætning. Dette er mig ikke ganske klart; thi
 saasnart de maa have Begjæmsætning, kan man dog
 ikke sige, at de ikke maa drive Begjæmsætning; fordi
 det ikke drives i noget stort Omfang, drives det
 dog. Nu maa ærede Medlemmer ikke opfatte mig,
 som om jeg tror, det er en Ulykke, at Spare-
 kasserne have Begjæmsætning, paa ingen Maade.
 Det er i mange Forhold en lige saa solid Maade
 som hvilken som helst anden at laane sine Penge
 ud paa og dertil langt bekvemmere. Naar f.
 Ex. en Bønde kommer ind til et Marked og skal
 bruge nogle Hundrede Kroner, som han ikke har,
 og gaar ind i vedkommende Sparekasse med et
 Par af sine Naboer, bebjærges et saadant Laan
 en, to, tre, paa den Maade, at han derved giver
 en Begjæmsætning, og det er der dog ikke det Mindste
 Farligt i. Seg mener ikke, at der er Grund til at
 ubelufte Sligt. Noget ganske Andet er, naar der
 er Tale om Begjæmsætning mellem store Handels-
 huse eller paa Umlandet, kort sagt, i Forhold,
 hvor Vedkommendes Soliditet ikke kan være kendt uden af
 Folk, som have gjort sig Sligt til et særligt Sag.
 Men er det saaledes ikke Meningen, at det skal
 være forbudt Sparekasserne under hvilken som helst
 Form at have Begjæmsætning, tilstaaer jeg, ere

Udtrykkene meget flette. (Udflydelse). Ja, ja,
 jeg mener, det er meget urigtigt at ville forbyde
 Sparekasserne at laane ud paa den Maade, der
 er nemmest baade for dem og for Laanerne. Men
 mig er det blot om at gjøre, at det bliver al-
 deles klart, hvad Meningen med disse Udtryk er.
 Med Hensyn til de Forslag, som ere stillede af
 det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds
 (Scharling), skal jeg tillade mig at henstille til
 det ærede Medlem, da han staaer ene i Udvalget
 og hidtil Ingen egentlig har udtalt sig for hans
 Forslag, at tage dem tilbage. Der er vist Ingen,
 der mener, at hans Forslag ikke i og for sig skalde
 indeholde Noget, der er fuldstændig bifaldelses-
 værdigt; men det kan ikke negtes, at, saaledes
 som Lovforslaget nu er kommet til at se ud, staae
 de som noget ganske Ekstraordinært, idet de ikke
 harmonere med den øvrige Lov. Man har jo
 nemlig ladet alle den Slags Bestemmelser udgaa
 af Loven, og naar jeg ved 1ste Behandling ud-
 talte mig for de videre Bestemmelser, som vare
 indførte i Ministerens Forslag, paa en saadan
 Maade, at det maatte være ærede Med-
 lemmer klart, at jeg ikke havde Noget
 imod dem, var det, fordi jeg med Hensyn
 til denne Lov stod paa et ganske andet
 Standpunkt end de Fleste, nemlig paa det Stand-
 punkt, som i Grunden blev udtalt af det ærede
 Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Wille) i
 Begyndelsen af hans Tale, men som ganske vist
 meget lidet harmonerede med hans senere Udtal-
 lelser, det nemlig, at man ikke skal gribe mere
 ind i det Bestaaende eller i Frihedslivet, end det
 er nødvendigt for det Diemed, som nødvendigvis
 maa opnaas, og det, der egentlig fornuftigvis
 burde opnaas ved denne Lov, er ikke Andet, end
 at alle de, der have Midler, som de ville opspare
 eller lægge til Side til uforubete Forhold, og
 som maa erkjende, at de ikke selv ere istand til
 at bedømme den Sikkerhed, de forskjellige Institu-
 ter byde, faae Udgang til Steder, hvor de med
 begrundet Tillid kunne henvende sig; men dette
 medfører paa ingen Maade, at man sætter alle
 mulige Institutioner, der bære blot et vist Navn,
 under en eller anden mindre fuldstændig Kontrol
 eller giver visse ensartede Bestemmelser for dem,
 hvad enten det nu er af den ene eller den anden
 Bestaaenhed. Diemedet medfører kun, at man
 for alle dem, der ikke have noget Sted, som de
 isølge deres Indsigt kunne have Tillid til, aabner
 Udgang til et Sted, hvor de trygt kunne hen-
 vende sig, idet Staten gennem sit Tilsyn giver
 en Erklæring, at vedkommende Institut efter sted-
 funden Undersøgelse er fundet at drive en solid
 Virksomhed. Men dette Tilsyn skal ogsaa være
 saa alvorligt, at Erklæring er en Slags virkelig
 Garanti. Havde man holdt sig paa dette Stand-
 punkt, var man uden videre kommen ind paa det,
 der er tilfældet af det ærede Medlem for Ribe
 Amt (Saastrup).